

FATA
DE LA NORD
DE ZIUĂ

Alexandru Voicescu

FATA DE LA NORD DE ZIUĂ

FRAGMENTE DIN CARTE

Colecția $\sqrt{7}$

EDITURA
HERG BENET

2016

© 2016 Alexandru Voicescu

© 2016 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOICESCU, ALEXANDRU

Fata de la nord de ziuă / Alexandru Voicescu. - București :

Herg Benet, 2016

ISBN 978-606-763-080-0

821.135.1-31

Tipărit în România

FATA
DE LA NORD
DE ZIUĂ

Alexandru Voicescu

EDITURA
HERG BENET

ALEXANDRU VOICESCU (n. 17.10.1980, București) a urmat studii juridice, completate în paralel cu o licență în antropologie culturală, susținută la Facultatea de Filosofie a Universității București. Frecventează cursurile de Master în Publicitate la Școala Națională de Studii Politice și Administrative și lucrează timp de 8 ani în advertising, pe poziții de art director, copywriter și creative director. În 2010, fondează editura Herg Benet, al cărei coordonator este și în prezent, supervizând publicarea a peste 200 de cărți de literatură română contemporană. A debutat în 2015 cu romanul *Malad*, carte care a primit premiul „Tânărul prozator al anului“ la Gala Tinerilor Scriitori, ediția 2016, și a fost nominalizată la Festivalul Internațional de la Chambéry, pentru cel mai bun roman de debut.

Cobb: *You're waiting for a train. A train that'll take you far away.
You know where you hope this train will take you. But you can't
know for sure. Yet it doesn't matter. Now, tell me why?*

Mal: *Because you'll be together!*

(Christopher Nolan – *Inception*)

*Do not go gentle into that good night,
Old age should burn and rave at close of day;
Rage, rage against the dying of the light.*

(Dylan Thomas)

*"But I don't want to go among mad people," Alice remarked.
"Oh, you can't help that," said the Cat: "we're all mad here.
I'm mad. You're mad."
"How do you know I'm mad?" said Alice.
"You must be," said the Cat, "or you wouldn't have come here."*

(Lewis Carroll – *Alice in Wonderland*)

i.e. H. M.

1.

Scoase cardul plin al aparatului, apăsând atent pe muchie. Făcuse poze timp de mai bine de două ore și se oprise pe marginea unei pante abrupte, la câțiva metri de o cascadă îngustă ce cobora din ghețar. Simțea stropii lovindu-i încet fața proaspăt rasă, fiecare strop ascunzându-i-se printre pori ca o ceață din mii și mii de insule de apă, adunate laolaltă așa cum marea își adună copiii atunci când îi pregătește de furtună. Se uită spre cer. Încă nu se schimbase vremea, fiordul era în continuare șerpuit, imens și tăcut. Până și sunetul apei se estompa în liniștea pietrelor peste care aluneca.

Înainte de a pleca de la gazda sa din Sjøberg Gate, hotărâse fără prea mare convingere să se radă. Considerase pe moment că o ieșire nocturnă – dacă *nocturnă* s-ar putea vreodată numi ziua polară pe care o experimenta de peste două săptămâni – cere și o anume prezență oficială. Ca la un banchet de pensionare a vreunui coleg. Sau ca o vizită la terapeut. Acum nu i se mai părea o

decizie bună, ar fi preferat ca umezeala care îi acoperea fața să fi fost măcar în parte oprită de firele din barbă. Își ridică gulerul gecii și se concentrează la cardul SD al camerei Nikon. Nu reușea să fixeze bine poziția în fantă și se miră când văzu cum degetele îi tremurau și erau reci. Îl durea când apăsa prea tare. După un minut în care nu reuși nimic, renunță. Îi era simplu să nu se grăbească, exact asta și căutase venind aici, în nord, deasupra hărții, cât mai deasupra a ce cunoscuse până atunci. Încercând să își păstreze calmul, își frecă palmele, puse cardul nou în buzunar, alături de cel plin, și scoase husa impermeabilă din rucsac, potrivind-o peste obiectivul masiv de 85mm, nu înainte de a-l șterge de umezeală. Ar fi trebuit să așeze husa mai devreme. Sau să caute un loc mai uscat.

Se uită la ultima poză făcută, cea cu un corb alb în zbor, avea un *bokeh* foarte bun, și observă că mai era doar 13% din baterie. Uitase să ia cu el rezerva deja încărcată, lăsată pe canapea. Privi în jur. Se apropia de miezul nopții, însă lumina difuză ascundea foarte puține contururi. Luna era de un roșu cărămiziu, iar soarele tocmai intra sub creasta din față. Urma să iasă peste mai puțin de jumătate de oră, un disc la fel de roșu, dar mult mai pătrunzător. 13%. Gérard se considera o persoană în general rațională, urmând regulile logicii,

ale silogismelor, constanța faptelor, și totuși avea o superstiție, probabil una singură: cifra 13 însemna ceva; nu ghinion sau vreun semn rău, doar ceva care trebuia să se întâmple, un declic nelalocul lui care modifică felul în care sunt așezate lucrurile. Degetele începură din nou să îi tremure încet. 13 a fost ziua în care s-a întâmplat, a fost ziua de miercuri care i-a schimbat definitiv viața. Nu, nu ziua în care a murit, aceea a fost alta, ci ziua în care s-au cunoscut. O zi de miercuri în care ea asculta la căști Édith Piaf, trântită cu tenișii cruciș aplecați în exterior și cu fundul doar pe jumătate așezat pe scările clădirii rectoratului, ținând într-o poziție aproape imposibilă un teanc de hârtii, unele chiar mototolite, altele tocmai scoase la imprimantă, dar cu o clară nepăsare pentru conceptul de stabilitate. Cumva, prins între acele două degete date cu oțet roșie, teancul nu cădea, iar întreg ansamblul pe care el îl vedea semăna cu un film încrămășat în stop-cadru și care cerea urgent o continuare. Era o amiază caldă, iar campusul era leneș, abia dezmoștit de începutul de toamnă. În acea încrămășare completă – ea nemișcată, brațele, buzele, rochia ei nemișcate, Gérard sprijinit un pic jenat de bicicleta lui cu șa joasă, așteptând să îi ghicească din depărtare culoarea ochilor –, împrejurul lor nemișcat, acolo, printre treptele de piatră fasonată, colile s-au desprins

brusc. Fără niciun fel de vânt, fără nimic care să oblige din afară, degetele i s-au depărtat imperceptibil, câțiva milimetri, poate, suficient, însă. Iar cel mai mult l-a uimit lipsa ei de expresie, ca jocul unui actor ce știe că este urmărit de dincolo de scenă și insistă pe acel ultim act, culminarea unui întreg spectacol îndelung repetat și muncit. Atunci, în chiar acel moment, deși nu aveau un contact direct și se afla la o distanță apreciabilă, el a știut exact la ce vers din melodie era iPod-ul ei (*Je repars à zéro*), cât timp trecuse de când începuse (1:20), care era nota anterioară (do major) și cum se numea soția textierului (Cora Vaucaire). Nu își dădea seama care ar fi putut fi importanța acestor detalii, însă era sigur că acea unică secundă mai întâi oprită în timp, apoi voit bruscată, după care din nou oprită, împletea un fir între el și ea, mai mult decât un fir, o necesitate invizibilă care despărțea în înainte și în după, la un capăt ziua, la un altul noaptea, două opusuri definitive. Și nu i se părea deosebit de frumoasă în lumina dură de prânz, nu exista o atracție fizică evidentă. Conta? Nu. Mai degrabă era intrigat de felul în care ea construia cu migală o lume nouă destinată unui singur om, așteptând un alt singur om cu care să umple această lume. Ar fi vrut doar să o ajute, să ridice foile de examene sau de înscriere sau ce-or fi fost ele (era dosarul de preparator, avea să afle mai

târziu, după, când se iubeau deja) și să repună starea lucrurilor pe făgașul normal, acolo unde nu există decalaje între ceea ce este și ceea ce ar fi trebuit să fie. S-a îndreptat însă către ea și i-a aflat numele și i-a plăcut numele ei. I se potrivea, la fel cum i se potriveau onduleurile, batoanele Snickers cu alune și sutienele fără bretele. Iar din acea zi de miercuri numele ei a fost nedespărțit de al lui, până în clipa în care a murit odată cu ea, odată cu el, amândoi într-o proiecție de scenă finală, mută. Vocea ei fusese aproape dintotdeauna în propria lui voce, nu avea cum să uite acea voce care era a lui, până la urmă, care îi stătea cuminte pe inimă, cunoscută, recunoscută din orice, de oriunde, independentă de lumea cealaltă, de niște ceilalți care nu erau ei, ci restul de ceilalți. Fuseseră doi. Acum era unul.

Vocea lui nu exista. Murise. Și era obligat să tacă.

Da, dragul meu.

Și ea își puna buricul degetelor peste bărbia lui proaspăt rasă, își curba imperceptibil linia buzelor și zâmbea. El știa că era un zâmbet. Zâmbea pentru el, iar el închidea ochii și se lăsa purtat de zâmbet în semiîntinericul nici prea negru, nici prea intens al pleoapelor închise, atinse de dimineața ferestrelor dormitorului lor vopsit în alb. Avea buzele palide dimineața? Oare la cât timp după ce se trezeau amândoi i se colora pielea aceea

subțire pe care o mângâia cu propria lui piele subțire? Oare săruturile lor niciodată prea lungi, mereu parcă în joacă, dar atât de intense de fiecare dată, oare ele erau cele care îi colorau și propriile lui buze? Avea ochii căprui și dimineața, și seara? Era tot ea? Era tot a lui? Nu știa cum să trăiască unul. Nu avea cum să învețe să fie despărțit și să poată fi doi.

...non, je ne regrette rien...

Lacrimile i se imprimau pe textura hainei și își dădu seama că se așezase pe un colț de mușchi verzi, proaspeți și intenși. Privi urma mai închisă a apei de pe țesătură și îl trecu o dorință puternică de a își împlânta mâinile în mare, așa îmbrăcat cum era, luând fiecare picătură de spumă a valurilor direct prin piele, înecându-și porii rând pe rând, mai întâi porii unghiilor care îi mângâiau ei spinarea, apoi porii ușor zbârciți ai coatelor care îi făceau masaj și îl întârziu când să iasă pe ușă, apoi porii umărului pe care ea se așeza cu capul când se uitau la un film, și porii pieptului care i se lovea de pieptul ei când făceau dragoste, și porii sexului care intra în sexul ei, apoi tot mai înăuntru, spumă care să îi înece limba, esofagul, stomacul, splina, sângele, mai departe, mai adânc, mai dureros.

Probabil că încă, și chiar după atâtea luni, încă își mai dorea să moară și el.

Dar cum putea să moară dacă ea ar fi murit complet odată cu el? Era de datoria lui să trăiască și să o păstreze vie. Să moară însemna ceva mult prea definitiv, iar lui îi era teamă. Nu putea să o omoare. Nu din nou.

Își dorise ghețuri și cremene, pentru a opri durerea pe care o avea în suflet.

Și alunecă și căzu.

Lovit de piatră, fără mâini care să îl protejeze, aparatul DSRL scoase un nou sunet de alertă. Afișajul roșu care indica nivelul bateriei se schimbase fără niciun avertisment în forma cifrei 12.

2.

Un pas înaintea celuiilalt, fiecare pe rând. Ca un nor care se adună încet, încet, cu grija de a nu se revărsa în ploaie înainte de vreme. *Câte un pas pe rând.* Așa își zicea de fiecare dată, o mantra pe care și-o repeta conștiincioasă în gând atunci când se trezea dimineața și își reamintea frânturi din Coșmaruri, dar pe care o repeta și înainte de culcare, pregătită să își trăiască visele. Nu avea altă soluție pentru a păstra secretul pe care cu greu și-l recunoștea ei înseși, iar apăsarea pe care o ducea cu ea se adâncea din ce în ce mai mult și îi consuma tot mai multă energie. Însă putea suporta, era puternică, mai era loc. *Am voința unei pietre. Sunt piatra. Pietrele nu simt, pietrele nu vorbesc, pietrele nu au dureri.* Acum nu era cu nimic diferit de clipele imediat de după somn, în care sudoarea îi curgea pe după tâmple, pe sub șuvițele părului ei negru și încă nepieptănat, încă nedat cu placa, doar că în momentul ăsta veneau din efortul fizic făcut, nu din cel mental.

De obicei, sfârșiturile de săptămână erau cele mai dificile, pentru că duminica nu aveau cursuri și tot ce experimenta în somn se încolăcea în jurul ei ca un uragan. *Eu sunt centrul clipei, aici e voința mea. Eu sunt calmul pietrei.* Își repeta obosită binecunoscutele cuvinte, pentru a mia oară. Nimeni nu aveau voie să intre duminica în spațiul benefic al Studioului, decât dacă era un caz de extremă urgență. Pentru o clipă, o cuprinse panica, gândindu-se la ziua aceea teribilă în care a refuzat să vină la recuperare, lăsând loc manifestării depline a Indispoziției. Nu și-ar mai fi dorit să suporte vreodată chinul care atunci îi frământase parcă toate viscerele, atingând cu foc fiecare colț din corpul ei, fără a face vreo diferență între trup și spirit. Și fusese pedepsită de profesori pe drept merit, nu ar fi trebuit să se încapățâneze să fie rebelă. E doar o fază, i-a spus mai târziu Psihologul, cu toții trecem prin ea, cu toții ne împotrivim regulilor într-un moment sau altul, asta este ceva normal pentru devenirea ta ca adolescentă, i-a mai zis, după ce pe o perioadă de două săptămâni a stat izolată de restul grupului și a fost obligată să termine patru eseuri despre Ținută, din patru perspective istorice diferite. Groaznic. Dacă însă ar fi știut Psihologul cât de dificil îi este uneori... Cu siguranță nu era normal să simtă atât. Acesta era secretul ei: simțea diferit de ceilalți, simțea când nu

ar fi trebuit să mai simtă dincolo de Coșmaruri și de Reminiscentele lor.

Doar durata unei singure duminici era suportabilă pentru ea, de obicei, deși pentru celelalte colege părea că absolut nimic nu este schimbat, luna având aceleași priviri terne în sala de mese și purtând aceleași discuții fără substanță pe care le înșirau zi de zi, indiferent de situația și de locul în care se aflau. Părerii despre noua colecție de la nu-știu-ce-designer recent afirmat (aici mai ales Emilia era baza informațiilor, la fel cum era sursa mai tuturor bârfelor din colegiul lor) sau figura nepotrivită pe care o făcuse vreuna dintre fetele din alte cămine la ultima lor apariție comună (și Emilia iarăși brava, declamând teatral că ea nu își poate imagina cum careva ar mai urca pe podium o a doua oară după o asemenea gafă de proporții monumentale). Dar dacă nu avea programare până marți, era nevoie să se ascundă în toaleta de la etaj și să urle mut, strângând din dinți până ce îi scrâșneau, iar smalțul era la limită să se crape. Așa știa ea să se apere. Așa și repetându-și mantra pe care singură și-o construise din experiență, scutul ei față de lumea din exterior. Vinerea era insuportabilă, iar sâmbăta un chin. De data aceasta, ultima Cură fusese chiar cu o zi înainte, motiv pentru care se și hotărâse să iasă din nou afară.

Îi auzi foșnetul. Îl așezase pe jos, direct pe iarba scurtă și aburită. Un nou val de teamă o cuprinsese, lăsându-i liberă transpirația de pe frunte. Se încruntă, pentru a o direcționa în mici canale făcute din propria piele și prin care picăturile să-i ocolească sprâncenele. Munții dimprejur uneori semănau prea mult între ei, așa că se putea rătăci cu ușurință. *Iată, acolo e Coasta Pelinului*, își zise, recunoscând-o bucuroasă. Nu văzuse niciodată un pelin, deși studiasese la cursuri despre diferitele plante. Își imagina că e o frunză fină la atingere, iar muntele de dinaintea ei exact așa părea. Ea îi dăduse numele, nu exista o hartă anume, știa. Trebuia să aibă ochii limpezi.

Își șterse fruntea cu brațul și simți răceala unei pale de vânt. Era obosită și se îmbrăcase subțire, cu un singur maieu pe sub costumul de casă, încercând în felul ăsta să îl păcălească pe Îngrijitor. Ieșea des din campus, cât de des avea ocazia, și își construise un întreg sistem menit să păcălească vigilența custozilor lor. Până acum nu o prinsese nimeni, dar trebuia să fie și mai atentă. Plecase devreme din Labirintul găzduit de subsolurile Bibliotecii, aproape în toiul nopții albe. Parcursesese cam trei kilometri, fără un scop anume, până să îl zărească pe Străin în acea crevasă.

Se simți din ce în ce mai obosită, iar el era greu, avea corp de om matur, de *bărbat*, cu totul diferit de

alura androgenă a Directorului, de frizura cu chelie a Psihologului sau de postura sfrijită a Îngrijitorului, care, mai ales el, mergând pe culoare aplecat de spate și cu căutătura acea iscoditoare, îi dădea mereu fiori. Îl privi încă o dată pe Străin, mai îndeaproape. Avea pomeți fermi, bărbia dreaptă, iar nările i se umflau și dezumflau la intervale regulate, conturând în mișcarea lor un unghi care semăna cu cel lăsat de valuri pe grindușul malului. Poate avea o musculatură un pic prea pronunțată comparativ cu standardul care li se preda lor în clasă, dar ar fi făcut față cu brio unui defilări. Pentru o clipă, se gândi să se aplece către el și să îi ridice pleoapele inerte, ca la păpuși, cât să îi vadă culoarea irisului, dar imaginea cu bărbatul deschizând brusc ochii în timp ce ea se afla deasupra feței lui i se păru înspăimântătoare. *Bine că e în viață*, se mai gândi, ascultându-i respirația. *Și ar face și mai bine să se trezească odată, că nu o să ajungem la timp dacă nu începe să stea pe picioarele lui. Aici e așa de ușor să ne pierdem...*

Porni din nou la drum. Mergea mai mult cu spatele, el era greu, iar ea aluneca des pe marginile pietrelor. La un moment dat, se dezechilibra și se uită cu și mai multă teamă când auzi geamătul icnit venind dinspre el. *Este tânăr*, își zise. *Va rezista. Trebuie.* Parțial, se încuraja singură. Era responsabilă pentru soarta lui, ea îl găsisese,

iar el era al ei, de acum încolo. *La fel ca un animăluț disproporționat, cu care să mă joc când mă plictisesc.* Aproape că râse. O comparație cât se poate de nepotrivită pentru situația amândurora. Îi privi din nou tenul bronzat, de Străin tânăr, un pic neras, neglijent și o idee sălbatic, și neliniștea o cuprinse și mai intens. Era un sentiment cumva nou, ceva ce nu mai experimentase pe de-a întregul până atunci, un amestec de curiozitate, frică și dorință. Și era un sentiment viu, născut în timp ce era trează, nu în somn. Trebuia obligatoriu să sară peste rând și să intre mai devreme în Studio, neapărat chiar azi. O să îi explice Directorului că nu se simte bine, poate o Reminiscență sau un scurt ațipit în pauza de masă, după care o să se ducă la Cabinet și o să primească o învoire și câteva noi puncte trecute pe cardul de acces. Apoi liniștea, relaxarea binemeritată. Cura. Însă acum ce va face? Cât timp îl poate căra așa? Îl poate slava? Și-ar fi dorit ca el să se trezească și să îi explice mai exact unde îl doare, care îi sunt rănilile. Ea singură nu putuse observa nicio rană aparentă, și îl cercetase atentă peste tot. Adică *peste tot* în limita bunului simț, se abținuse să îl dezbrace. *Doh! Bineînțeles!* Era totuși un bărbat străin și cu mult peste vârsta ei, chiar dacă nu părea să fi trecut de 25 de ani. La 25 de ani, bărbații sunt niște străini. Mai mult decât făcea deja nu avea cu ce să ajute, altfel

decât să încerce să îl ducă într-o zonă cât mai apropiată de campus, în vreun loc de unde să poată fi zărit de camerele de supraveghere din jurul zidului, cele pe care le ocolea ea cu atât de mare atenție în escapadele sale. *Ce ironie! Îmi doresc să primesc ajutor tocmai de acolo, după ce le-am memorat toate trecerile și unghiurile în care bat, speriată de puterea lor.* În niciun caz nu putea risca să se afle despre periplul matinal. Despre niciun periplu, de altfel. În niciun caz. Era prea periculos. Până să îl fi descoperit și să îl fi adus înăuntru, ea deja s-ar fi strecurat în grădină, acolo unde mințea mereu că stă să mediteze în pauza de relaxare regulamentară. Trebuia să se ascundă în continuare. Mai întâi trebuia să fie ea convinsă că boala de care suferă este ceva mai mult decât simpla prezență a Indispoziției, iar abia după aceea putea împărtăși profesorilor stările sale anormale. Stările simțirilor din sufletul ei. Stările interzise.

În ritmul de acum, mai aveau cam o jumătate de oră până atingeau perimetrul Colegiului. Își adună toate forțele și continuă să îl târască de brațe pe Străin, printre grohotișuri și alei de mușchi, printre ravene și trunchiuri de pin, coborând, urcând, iar coborând în drumul spre casă, spre singurul loc familiar pe care îl cunoștea. Spre închisoarea ei.

3.

Când deschise ochii, nu reuși să distingă niciun contur, doar faptul că era înconjurat de foarte mult alb, iar vocile pe care le auzea îi intrau în minte ca o ceață care se așază încet, încet peste lucruri și le îmbibă cu propria umezeală. Mai întâi o voce groasă, răgușită, de marinar fumător de pipă și lovit de scorbut, după care o alta aproape masculină, dar nu chiar de bărbat, ci de un fel de băiat aflat la pubertate și închis într-un corp matur, o voce trecând ușor pe diferite tonalități, cumva lunecoasă, ca a unui om ce are lucruri de ascuns.

— S-a trezit, spuse vocea răgușită.

— Perfect, atunci cheamă-l, primi răspunsul sâsâit din partea celuilalt.

Urmară pași, o ușă deschisă și imediat închisă și niciun alt zgomot venit din afara încăperii în care se afla. Vorbiseră în engleză, cu accente diferite. Nu le putea

www.hergbenet.ro

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9

Sector 2, București, România.

E-mail: editor@hergbenet.ro

Bun de tipar: noiembrie 2016.

Apărut: 2016.

Tipărit în România.

HERG BENET
PUBLISHING

După moartea tragică a soției sale, Gérard – un profesor francez de istorie a artei – decide să se retragă o perioadă în nordul îndepărtat al Europei. Liniștea pe care o caută în meditație printre fiordurile Norvegiei este întreruptă de întâlnirea accidentală cu o tânără ce urmează cursurile unei stranii școli locale de fotomodele, a cărei deviză este „Sine Anima“.

*„Niciun drum nu seamănă complet cu un altul, așa cum
nici viețile noastre nu sunt identice în fiecare zi.
Trebuie doar să îți reamintești cine ai fost în clipa
respectivă și vei ști și unde ai fost.“*

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-080-0

9 786067 630800 >